

и писмо, но Марта го криела и сама не знаела още какво е написано въ него. Други знаеха още повече: чу се следъ часъ, че писмото е отъ чехчето, съ което лѣтосъ Марта ходила нощемъ изъ лозята. А въ недѣля около Марта се натрупаха приятелки да я питатъ на ухото, истина ли е, че чехчето искало да се жени за нея и пратило пари за дрехи и пжтъ, да се изконтити и да замине за Братислава.

Въ понеделникъ Марта се връща вжщи по тъмно. Искаше ѝ се да мине пакъ по плажа да остави две пжтечки по пѣска, за да ги търси сутринята. Но размисли и мина по пжтя. Вжщи приседна при майка си въ кухнята и се загледа въ възлеститѣ ѝ ржце.

— Закъснѣ, — изврѣща глава старата жена.
— Кжде остана, Марто?

— Работата ми не спорѣше, поостанахъ да доработя.

Старата жена гласи тъмносиня крѣпка на жълтъ рибарски панталонъ. Иска да каже нѣщо, толкова думи е нагласила въ ума си, за да вкара въ пжтя дъщерята, но вижда умореното ѝ лице, навежда се къмъ неспокойното пламъче на лампата и отронва:

— Марто, Марто... Да бѣше живъ баща ти...

Марта е спокойна и тиха. Нека си говорятъ хората въ Созополъ каквото щатъ, тя знае себе си най-добре. Седи при майка си, гледа я какво работи. Не намира думи за нея и скоро отива въ стаята да си легне.

Морскиятъ вѣтъръ преваля баиритѣ, втурва се по полето, връща се къмъ брѣга и блѣска малкитѣ прозорци. Трупатъ се созополскитѣ рибари по брѣга, дѣлятъ се въ групи, вслушватъ се въ морето, огле-